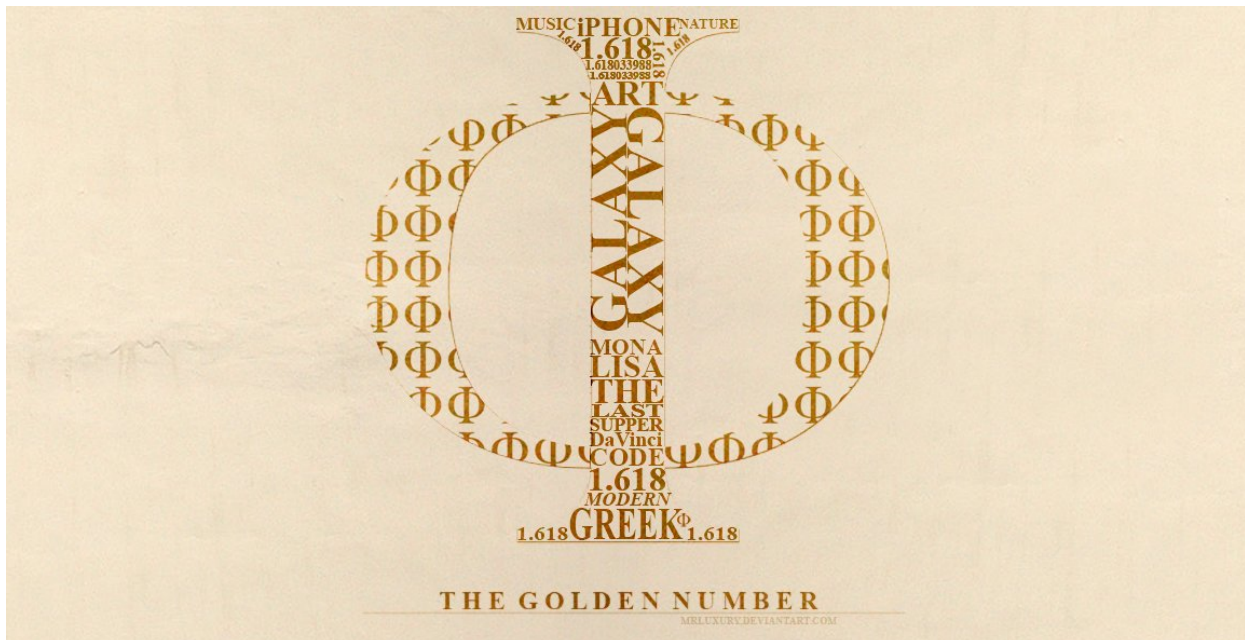

Числото "Фи"

Вестникът ни, екранът на компютъра, кредитната ни карта, венчелистчетата на цвета, листата на дървото, фасадата на сградата отсреща – всичко се подчинява на принцип, на пропорция, на хармонична стойност. Сякаш от всеки ъгъл на природата Вселената ни нашепва някакъв код, уникален и хармонично уравновесен: Златното сечение, Божествената пропорция.

Зад привидния хаос, който цари във Вселената, в който всяко събитие и мярка следват логично някаква неясна съдба, все пак съществува скрит ред. От времето на Питагор, ключът към този ред – занимавал много математици и учени от различни сфери на познанието – не е бил никога напълно разбран.

Съвременен експеримент, включващ представители на различни етнически групи, демонстрира, че почти всички участници са единодушни относно това, коя е най-хармоничната измежду няколко правоъгълни фигури. Тази хармонична фигура се получава, когато съотношението на по-голямата страна към по-малката е равно на 1.618 – числото, което в математиката се счита за „златно“. Тази правоъгълна пропорция може да се намери в хиляди неща по света, от архитектурата до кибритените кутийки, визитните картички, книги и стотици други всекидневни предмети, просто защото хората я смятат за приятна. Голямата пирамида в Гиза, Хеопсовата пирамида, седалището на Обединените Нации в Ню Йорк, катедралата в Нотердам, всички те се подчиняват на правилото на това Златно сечение. Всъщност гръцкият Пантеон е най-яркият пример на това правило. Векове наред абсолютният израз на художествената естетика и мъдрост (с изключение на някои съвременни течения) не се е отклонявал значително от тази пропорция.

Няколко ренесансови творци използват Златното сечение при своята работа. Виден техен представител е Леонардо да Винчи, който го използва в добре известни произведения като "Тайната вечеря" и "Витрувианския човек". Този енигматичен код е въплътен също така и в музиката. Мексиканският композитор Силвестър Ревуелтас използва тази пропорция, за да организира части от произведението, известно като "Алканция". Композиторите Бела Барток и

Оливие Месиен използват редуването на Фибоначи (която включва златната пропорция) в някои свои произведения си, за да определят времетраенето на всяка от нотите.

Тъй като архитектурата, визуалните изкуства, музиката и други открития са изцяло човешки постижения, някой може да заключи, че Златното сечение е своеволна обща представа сред човешката раса. Но това не обяснява безкрайния брой на органични и неорганични неща в природата, които повтарят безкрайно тази уникална пропорция. От правоъгълника до златната спирала (спиралата, получена от свързването на точките на много вписани един в друг златни правоъгълници) – примери могат да се намерят навсякъде: в рогата на овена, минералите, водовъртежа, торнадото, пръстовия отпечатък, венчелистчетата на розата, концентричните образувания на карфиола или слънчогледа, птиците, насекомите, морските организми, Млечния път, други галактики като съседната ни М51... или малкия охлюв.

От геометрична гледна точка, един перфектен и красив охлюв, като наутилуса, е образец на Златното сечение. Много дървета също разкриват златното съотношение в дебелината на клоните си, от по-ниски към по-високи. Хармонията в човешкото тяло също крие в себе си златното число Фи – съотношението на височината на човешкото тяло към дължината на краката (от пъпа надолу) разкрива хармоничното 1.618 в телата ни. Можем да намерим подобен резултат и в съотношението на височината на главата към разстоянието от очите до брадичката, или в съотношението на разстоянието от носа до брадичката към това от устните до брадичката. Колкото повече лицето се приближава към тези пропорции, толкова по-хармонично и красиво изглежда.

Колкото и невероятно да звучи това, оказва се, че нашите вкусове са някакси предопределени. Числото Фи, точно както братовчед си Пи (съотношението между обиколката и диаметъра на окръжност) е изключително комплексно. Изчислено е, че Фи съдържа в себе си повече от трилион знака след десетичната запетая, като продължава и след това. Скрытата причина зад този код, който като че ли управлява хармонията и красотата, е нещо, което омайва учените векове наред. Дори и днес шо продължава да е енигма.

Как е възможно една точно определена спирала да бъде общ фактор в хиляди биологични организми, предполагаемо еволюирали по напълно непредсказуем начин? Възможно ли е това да е свързано по някакъв начин с ДНК, където при пълен цикъл на двойната спирала съотношението между двете нейни части не е нищо повече от числото Фи? Тъй като това изглежда да е разпространен код във всички форми на живот – хармоничната честота, с която Вселената резонира – съвсем не е случайно, че Божествената пропорция ни изглежда хармонична, тъй като самите ние сме създадени в тази Вселена.

Автор: <http://www.epochtimes-bg.com/>